کِتابِ یوئیل نَبی

پیشگُفتار

دَ امزی کِتاب یوئیل نَبی از یگ آفَت توره مُوگیه و دَ بارِه اَمدونِ لشکرِ مَلَخ پیشگویی مُونه، دَ بارِه لشکری که دَ اَمرِ خُداوند میبه و دَ بَلِه زمی و خانه ها هُجُوم میره. امزی خاطر مردُم ره تشوِیق مُونه که روزه بِگِیره و یگ مَجلِسِ مُقَدَّس برگُزار کده توبه کُنه تا خُداوند آفَت ره ازوا دُور کُنه. دَ نتِیجه خُداوند وعده مُونه

که لشکرِ مَلَخ ره ازوا دُور مُونه و اَسِیرای ازوا ره دَ هر جای که اَسته پس میره و دُشمنای ازوا ره دَ دَرّه یهوشافاط جم کده دَ بَلِه ازوا قضاوَت مُونه. امچُنان وعده مُونه که بَلدِه ازوا خوراکِ پِرَیمو مِیدیه و اورُشَلیم ره بَلدِه همیشه جای بُود-و-باش جور مُونه. آیِه مشهُورِ امزی کِتاب اینی اَسته: "بعد ازُو ما روحِ خُو ره دَ بَلِه تمامِ بَشر قرار مِیدیُم و باچه‌ها و دُخترون شُمو نَبُوَت مُونه، آدمای پِیر شُمو خاوها و جوانای شُمو رویاها مِینگره."

طبقه-بَندی مَوضوع‌ها

اِعلانِ مجازات (فصلِ ۱:۱)

دعوَت بَلدِه ناله و فریاد دَ حُضُورِ خُداوند (۱:۱۳)

هُجُومِ مَلَخها (۲:۱)

دعوَت دَ توبه (۲:۱۲)

جوابِ خُداوند (۲:۱۸)

روزِ خُداوند (۲:۲۸)

قضاوَت دَ بَلِه مِلَّت ها (۳:۱)

بَرکت‌ها بَلدِه قَومِ خُدا (۱۷:۳)

اِعلانِ مجازات

۱ ① کلامِ خُداوند که دَ یوئیل
باچِه پِتُوئیل نازِل شُد اینی اَسته:

② اَی رِیش سفیدا، اِی ره بِشنَوِید

و اَی تمامِ باشِنده های
سرزمی، گوش
بِگِیرِید!

آیا امی رقم یگ چِیز دَ روزای

ازشُمو

یا دَ روزای بابه‌کَلونای شُمو رُخ دَده؟

③ دَزی باره دَ بچکِیچای خُو نقل کُنِید

و بیلِید که بچکِیچای شُمو دَ بچکِیچای خُو نقل کُنه

و بچکِیچای ازوا دَ نسلِ دِیگه.

④ چِیزی که از مور باقی مُومَنه،

اُو ره مَلَخ مُوخوره،

چِیزی که از مَلَخ باقی مُومَنه،

اُو ره اوخلَی مُوخوره

و چِیزی که از اوخلَی باقی مُومَنه،

اُو ره کِرم مُوخوره.

⑤ اَی آدمای نشه، بیدار شُنِید و چخرا کنِید،

و اَی تمامِ شراب خورا،

بخاطرِ شِیرِه انگُور ناله کنِید،

چراکه از دان شُمو گِرِفته
شُده.

۶ چُون یگ مِلَّت دَ سرزمِین مه
هُجُوم اَوُرده

یگ مِلَّتِ قَوی و
بےحِساب؛

دَندونای ازوا دَندونای شیر اَسته

و نیش‌های ازوا نیش‌های
شیرِ ماده.

⑦ اُونا تاک‌های انگُور مَره خراب
کده

و دِرختای انجِیر مَره از
بَین بُرده،

پوستای ازوا ره کامِلاً کنده تاه
اَندخته

و شاخچه های ازوا لُچ-و-
سفید شُده.

⑧ رقمِ دُختری که شُوی شی دَ جوانی شی مُومُره و پلاس مُوپوشه،

ماتَم بِگِیر.

⑨ هدیِه غَلّه-و-دانه و هدیِه وُچی کدَنی

از خانِه خُداوند قَطع شُده؛

پیشوایونی که خِدمتگارِ خُداوند اَسته،

ماتَم مُونه.

۱۰ زمِینا از بَین رفته

و زمی ماتَم مُوکُنه،

چراکه غَلّه-و-دانه نابُود شُده،

شِیرِه انگُور خُشک شُده

و روغونِ زَیتُون بند شُده.

۱۱ اَی دیغونو، خجِل شُنِید

و اَی باغوانا، ناله کنِید،

بَلدِه گندُم و جَو ناله کنِید،

چراکه حاصِلِ زمی از بَین
رفته.

⑫ تاک‌های انگُور خُشک شُده

و دِرختای انجِیر پژمُرده
شُده،

اَرے، اَنار، خُرما، سیو

و تمامِ دِرختای زمی
خُشک شُده؛

دَ حقِیقت خوشی بَنی آدم
خُشک شُده.

دعوَت بَلدِه ناله و فریاد دَ حُضُورِ خُداوند

۱۳ اَی پیشوایو پلاس پوشِیده ماتَم بِگِیرِید؛

اَی خِدمتگارای قُربانگاه،
ناله کنِید.

اَی خِدمتگارای خُدای مه،

بِیِید و شاو ره دَ پلاس تیر کنِید،

چراکه هدیِه غَلّه-و-دانه و هدیِه وُچی کدَنی

دَ خانِه خُدای شُمو اَوُرده نَمُوشه.

⑭ یگ روز ره بَلدِه روزه تقدِیس کنِید

و یگ مجلِسِ مُقَدَّس برگُزار کنِید.

رِیش سفیدا و تمامِ باشِنده های سرزمی ره

دَ خانِه خُداوند، خُدای خُو
جَم کنِید

و دَ پیشِ خُداوند ناله-و-
فریاد کنِید.

⑮ وای دَ حال مو دَ امزُو روز!

چُون روزِ خُداوند نزدِیک
اَسته

و رقمِ نابُودی از طرفِ
قادِرِ مُطلَق میِیه.

⑯ آیا خوراکه دَ پیشِ نظر مو قَطع

نَشُد،

امچُنان خوشی و
خوشحالی از خانِه
خُدای مو؟

⑰ تُخم‌ها دَ زیرِ قُلوخ‌های زمی
خُشک شُد،

دَیخانه‌ها بیرو شُد و
کنڈُوها خراب شُد،

چراکه غَلّه-و-دانه وجُود
نَدره.

⑱ حَیوانا چِیقَس ناله مُونه!

گَلەهای گاوو سرگردو یَه،

چراکه اُونا هیچ علَفچَر نَدره؛

رمەهای گوسپندو ام دَ
حالِ تَلَف شُدو یَه.

⑲ اَی خُداوند، ما دَ پیشِ ازتُو ناله-
و-فریاد مُونُم،

چُون آتِش علَفچَرهای
بیابو ره قُورت کده

و اَلَنگه‌های آتِش تمامِ
دِرختای دَشت-و-
صحرا ره سوختَنده.

۲۰ حتیٰ حَیوانای وَحشی دَ پیش تُو
ناله-و-فریاد مُونه،

چراکه جوی‌های آو خُشک
شُده

و آتِش علَفچَرهای بیابو ره
سوختَنده.

هُجُومِ مَلَخ‌ها

۲ ① شیپُور ره دَ صَهیون دَ
صَدا بیرِید؛

دَ کوهِ مُقَدَّس مه صَدای
ازُو ره بُر کنِید تا
زنگِ خطر بَشه!

بیلِید که تمامِ باشِنده‌های سرزمی
بِلَرزه،

چُون روزِ خُداوند میِیه،

اُو نزدِیک اَسته؛

② یگ روزِ تِریکی و سیاهی

و یگ روزِ آوُرها و تریکی
تِیره!

رقمِیکه روشَنی روز دَ بَلِه کوه‌ها
اَمده اُونا ره مُوپوشَنه،

امُو رقم یگ لَشکرِ کٹه و
قَوی میِیه؛

رقمِ امزُو لشکر از قدِیم هرگِز دِیده
نَشُده

و بعد ازُو دَ نسل‌های
دِیگه که میِیه ام دِیده
نَمُوشه.

③ پیشِ رُوی ازوا ره آتِش قُورت مُونه

و از پُشتِ ازوا آتِش اَلَنگه کده دَر گِرِفته موره.

زمی دَ پیش رُوی ازوا رقمِ باغِ عِدِن اَسته،

لیکِن بعد از رفتونِ ازوا دَ یگ بیابونِ خُشک تبدِیل مُوشه

و هیچ چِیز از چنگِ ازوا

دُوتا کده نَمِیتَنه.

④ شکلِ ازوا رقمِ شکلِ اَسپ‌ها اَسته

و اُونا رقمِ اَسپای جنگی چارپورته مُونه.

⑤ اُونا دَ قِیلی کوه‌ها جَست-و-خیز مُونه

و رقمِ صَدای گاڈی‌های جنگی،

رقمِ تَرَق پَرَقِ اَلَنگِه آتِش که کاه

ره مُوسوزَنه

و رقمِ لشکرِ قَوی که بَلدِه
جنگ آماده مُوشه
آواز بُر مُونه.

⑥ قَومها دَ پیشِ ازوا از ترس مِیلَرزه

و رَنگ از رُوی‌ها مُوپره.

⑦ اُونا رقمِ آدمای جنگی خیز مُونه

و رقمِ عسکرا دَ بَلِه
دیوالها بُر مُوشه.

اُونا هر کُدَم شی دَ راهِ خود خُو
پیش موره

و از راه های خُو بُر
نَمُوشه.

⑧ اُونا یگدِیگِه خُو ره ڈَکه نَمِیدیه،

بَلکِه هر کُدَم شی دَ قطارِ
خود خُو حَرکت مُونه؛

اُونا از مینکلِ نفرای مُسَلَح دَ شار
رَخنه مُوکُنه

و قطار خُو ره ایله

نَمِیدیه.

⑨ اُونا دَ بَلِه شارا هُجُوم میره

و دَ بَلِه دیوالها خیز
مُونه؛

اُونا دَ خانه‌ها باله مُوشه

و رقمِ دُزا از کِلکِینا داخِل
موره.

⑩ زمی دَ پیش ازوا دَ لَرزه میه

و آسمو دَ غَوغا میه؛

آفتَو و ماهتَو تریک مُوشه

و سِتاره‌ها روشَنی خُو ره
نَمِیدیه.

۱۱ خُداوند آواز خُو ره

دَ پیشِ رُوی لشکر خُو
بِلند مُونه؛

لَشکرِ ازُو غَدر کٹه اَسته

و تِعدادِ کسای که ازُو
اِطاعَت مُوکُنه
بےحِساب.

واقعاً روزِ خُداوند بُزُرگ و کَلو ترسناک اَسته.

کِی مِیتَنه دَ اُو روز تاب بیره؟

دعوَت دَ توبه

⑫ ولے خُداوند مُوگیه: "حتیٰ امی آلی

قد تمامِ دِل خُو، قد روزه،

قد چخرا و قد ماتَم سُون

مه پس بِیید.“

⑬ دِل خُو ره چَک کنِید، نَه کالای خُو ره؛

و سُون خُداوند، خُدای خُو پس بِیید،

چراکه اُو پُر فَیض و رحِیم اَسته،

دِیر قار مُوشه و رَحمت-و-مُحَبَتِ ازُو پِرَیمو یَه

و از رَیی کدونِ بَلا-و-مُصِیبت دِست

مِیکشه.

⑭ کِی مِیدَنه؟

شاید اُو از قار خُو پس تاو
خورده گُذشت کنه

و دَ عِوَض شی بَرکت نصِیب شُمو
کُنه،

تا شُمو بِتنِید هدیِه غَلّه-و-
دانه و هدیِه وُچی
کدَنی

بَلدِه خُداوند، خُدای خُو

تقدِیم کنِید.

۱۵ شیپُور ره دَ صَهیون دَ صَدا بیرِید

و یگ روز ره بَلدِه روزه
تقدِیس کنِید

و یگ مجلِسِ مُقَدَّس
برگُزار کنِید.

۱۶ قَوم ره جم کنِید

و جماعت ره تقدِیس
کنِید.

حتیٰ آدمای پِیر، بچکِیچا

و نِلغه‌گونِ شِیرخور ره ام
جم کنِید.

بیلِید که داماد از اُتاق خُو

و بیری از خانِه خاو خُو
بُرو بییه.

⑰ پیشوایونی که خِدمتگارای
خُداوند اَسته

بیلِید که دَ مینکلِ دالیز و
قُربانگاه چخرا کُنه.

بیلِید که اُونا بُگیه: "اَی خُداوند،
دَ بَلِه قَوم خُو رَحم کُو

و میراث خُو ره مایِه
رِیشخَندی

و مِثال دَ مینکلِ مِلَّت‌ها
جور نَکُو.

چرا باید دَ مینکلِ قَوم‌ها گُفته
شُنه،

'خُدای ازوا کُجا
اَسته؟'"

جوابِ خُداوند

⑱ اوخته خُداوند بخاطرِ سرزمِین خُو دَ غَیرَت اَمَد

و دَ بَلِه قَوم خُو رَحم کد.

⑲ خُداوند دَ جوابِ قَوم خُو گُفت:

"ما بَلدِه شُمو غَلّه-و-دانه، شِیرِه انگُور و روغونِ زَیتُون رَیی مُونُم

و شُمو سیر مُوشِید؛

و ما شُمو ره دِیگه دَ مینکلِ مِلَّت ها

مایِه رِیشخَندی جور نَمُونُم.

۲۰ ما لشکرِ شمالی ره از شُمو دُور مُونُم

و دَ یگ زمِینِ خُشک و مترُوک هَی مُوکنُم،

پیشِ رُوی شی ره دَ دریای شَرقی

و پسِ پُشت شی ره دَ

دریای غَربی؛

بُوی بَد شی باله میبه و
بُوی گنڈِه شی بُر
مُوشه.“

واقعاً، اُو کارای غَدر کٹه کده!

(۲۱) اَی زمی ترس نَخور؛

خوش بَش و خوشحالی
کُو،

چُون خُداوند کارای غَدر کٹه کده.

(۲۲) اَی حَیوانای بیابو
نَترسِید،

چراکه علفچرهای صحرا
سَوز مُوشه؛

دِرختا میوِه خُو ره مِیدیه

و دِرختِ انجِیر و تاکِ
انگُور ثَمرِ پِرَیمو
مِیدیه.

(۲۳) اَی بچکِیچای صَهیون خوش
بَشِید

و دَ حُضُورِ خُداوند، خُدای
خُو خوشحالی کنِید؛

چُون اُو بارِشِ اوّل ره دَ اندازِه شی
دَز شُمو دَده،

اُو بارِشِ اوّل و بارِشِ آخِر
ره

رقمِ سابِق بَلدِه شُمو
بارَنده.

(۲۴) خرموجای‌ها پُر از غَلّه-و-دانه
مُوشه

و شِیرِه انگُور و روغونِ
زَیتُون از خُم‌ها
سرریزی مُونه.

خُداوند مُوگیه:

۲۵ "سال‌های ره که مَلَخ و کِرم
و مور و اُوخلَی خورد،
امُو لَشکرِ کبِّه مه که دَ
خِلاف شُمو رَبی کده
بُودُم،
ما دَز شُمو پس مِیدیُم.

۲۶ شُمو خوراکِ پِرَیمو خورده سیر مُوشِید

و نامِ خُداوند، خُدای خُو ره

که بَلدِه شُمو کارای عجِیب کده، سِتایش مُونِید؛

و قَوم مه دِیگه هرگِز شرمِنده نَمُوشه.

۲۷ اوخته شُمو مِیدَنِید که ما دَ مینکلِ اِسرائیل اَستُم

و ما خُداوند، خُدای شُمو
اَستُم و خُدای دِیگه
وجُود نَدره.

و قَوم مه دِیگه هرگِز شرمِنده
نَمُوشه.

روزِ خُداوند

(۲۸) بعد ازُو ما روحِ خُو ره دَ بَلِه تمامِ
بَشر قرار مِیدیُم

و باچه ها و دُخترون شُمو
نَبُوَت مُونه،

آدمای پِیر شُمو خاوها

و جوانای شُمو رویاها
مِینگره.

۲۹ دَ امزُو روزا حتیٰ دَ بَلِه غُلاما و
کنِیزا

ما روحِ خُو ره قرار
مِیدیُم.

۳۰ ما دَ آسمو چِیزای عجِیب ظاهِر
مُونُم

و دَ زمی خُون و آتِش و

ستُون‌های دُود.

۳۱ پیش از اَمَدونِ روزِ بُزُرگ و ترسناکِ خُداوند

آفتَو تریک مُوشه و ماهتَو دَ خُون تبدِیل مُوشه.

۳۲ لیکِن هر کسی که نامِ خُداوند ره بِگِیره،

اُو نِجات پَیدا مُونه؛

چُون امُو رقم که خُداوند گُفته،

دَ کوهِ صَهیون و اورُشَلیم
باقی‌مَنده‌ها مُومَنه

و باقی‌مَنده‌ها کسای اَسته

که خُداوند اُونا ره کُوی مُونه.

قضاوَت دَ بَلِه مِلَّت‌ها

۳ ① دَ امزُو روزا و دَ امزُو زمان،

وختِیکه ما خوشبَختی‌های یهُودا و اورُشَلیم ره

پس بیرُم،

② ما تمامِ مِلَّت ها ره جَم مُونُم

و اُونا ره دَ درّه یهوشافاط
تاه مُوکنُم

و دَ اُونجی بخاطرِ قَوم خُو و
میراث خُو اِسرائیل

دَ بَلِه ازوا قضاوَت مُونُم،

چراکه اُونا قَوم مَره دَ مینکلِ
مِلَّت‌ها تِیت‌پَرَک کد

و سرزمِین مَره تقسِیم کد.

③ اُونا دَ بَلِه قَوم مه پِشک اَندخت

و یگ باچه ره دَ عِوَضِ
یگ فاحِشه دَد

و دُختر ره سَودا کده
شراب گِرِفت تا وُچی
کُنه.

④ اَی صُور و صَیدون و تمامِ منطقه‌های فَلسطِینیا، شُمو قد ازمه چی کار دَرِید؟ آیا شُمو مَره جَزا مِیدِید؟ اگه

شُمو بِخاهِید مَره جَزا بِدِید، ما اعمال شُمو ره دَ زُودی و دَ عَجَله دَ سرِ خودون شُمو میرُم، ۵ چراکه شُمو نُقره و طِلّا و خزانه‌های باارَزِش مَره دَ عِبادت‌گاه‌های خُو بُردید. ۶ شُمو مردُمِ یهُودا و اورُشَلیم ره دَ یونانیا سَودا کدید تا اُونا ره از جای‌های ازوا دُور کنِید.

۷ اینه، ما اُونا ره از جای‌های که شُمو اُونا ره دَزوا سَودا کدید، باله کده پس میرُم و اعمال شُمو ره دَ سرِ خودون شُمو میرُم. ۸ ما باچه‌ها و دُخترون شُمو ره سَودا کده دَ دِستِ مردُمِ یهُودا مِیدیُم و

مردُمِ یهُودا اُونا ره دَ سبائیا که مِلَّتی جای دُور اَسته سَودا مُونه. "اِی تورِه خُداوند اَسته.

⑨ اِی ره دَ مینکلِ مِلَّت‌ها اِعلان کنِید:

اَی مِلَّت‌ها، آمادگی جنگ ره بِگِیرِید،

نفرای جنگی ره کُوی کنِید.

بیلِید که پگِ عسکرا

نزدِیک بییه و حَمله
کُنه.

⑩ سوغمه‌های خُو ره کُفته شمشیرا
جور کنِید

و اَره‌های خُو ره کُفته
نَیزه‌ها؛

بیلِید که ضعِیف بُگیه،

"ما قَوی اَستُم."

⑪ اَی تمامِ مِلَّت‌ها عَجَله کده بییِد

و از هرطرف جم شُنِید.

اَی خُداوند، نیرُوهای جنگی خُو
ره از عالمِ باله بَیر.

⑫ بیلِید که مِلَّت‌ها باله شُنه

و دَ درِّه یهوشافاط بییه؛

چُون دَ اُونجی ما دَ چَوکی
قضاوَت مِیشِینُم

تا دَ بَلِه پگِ مِلَّت‌های
چارطرف قضاوَت
کنُم.

⑬ شرارَتِ ازوا از حَد کَلو شُده؛

داس ره پیش بیرِید،

چُون حاصِل پُخته شُده.

بِیید، لَغه کنِید، چُون چرخُشتِ
انگُور پُر اَسته

تا از خُمها سرریزی کنه.

⑭ جمعیَت‌ها، جمعیَت‌های کَلو

دَ درّه که فَیصَله مُوشه جم
شُده،

چراکه روزِ خُداوند

دَ درّه که فَیصَله مُوشه
نزدِیک اَسته.

۱۵ آفتَو و ماهتَو ترِیک مُوشه

و سِتاره‌ها روشَنی خُو ره
بَند مُونه.

۱۶ خُداوند از صَهیون غُر مِیزَنه

و آواز خُو ره از اورُشَلیم
بِلند مُونه

و آسمونا و زمی تکان
مُوخوره،

لیکِن خُداوند بَلدِه قَوم خُو پناهگاه
اَسته،

یگ قلعِه مُستَحکم بَلدِه
بَنی اِسرائیل.

بَرکت‌ها بَلدِه قَومِ خُدا

۱۷ اوخته شُمو مِیدَنِید که ما
خُداوند، خُدای شُمو

دَ صَهیون دَ کوهِ مُقَدَّس
خُو ساکِن اَستُم.

اورُشَلیم مُقَدَّس مُوشه

و لشکرِ بیگَنه‌گو دِیگه
هرگِز ازُو تیر نَمُوشه.

۱۸ دَ امزُو روز از کوه‌ها شِیرِه انگُور مِیچَقه

و از تِپه‌ها شِیر جاری مُوشه

و از تمامِ جوی‌های

خُشکِ یهُودا آو رَبی
مُوشه؛

یگ چشمه از خانِه خُداوند بُر
مُوشه

و درّه شِطِیم ره سیرآو
مُونه.

⑲ مِصر یگ بیرَنه مُوشه

و اِدوم یگ بیابونِ
خُشک،

بخاطرِ ظُلمی که دَ حقِ مردُمِ

یهُودا کده

و خُونِ بیگُناه‌ها ره دَ
سرزمِینِ ازوا
ریختَنده.

۲۰ دَ حالِیکه یهُودا بَلدِه همیشه جای
بُود-و-باش مُوشه

و اورُشَلیم دَ تمامِ نسل‌ها،

۲۱ ما خُونِ بےگُناه-ها ره که
بازخاست نَکده بُودُم، بازخاست
مُونُم.

خُداوند دَ صَهیون جای-دَ-جای مُوشه.

سوال دارید؟ +1 807.700.6090
afghanbibles.org © آزرگي